

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 2 stycznia 2023 r. – X, Y, A, ustawowo reprezentowany przez X i Y, oraz B, ustawowo reprezentowany przez X i Y

(Sprawa C-1/23, Afrin) ⁽¹⁾

(2023/C 104/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X, Y, A, ustawowo reprezentowany przez X i Y, oraz B, ustawowo reprezentowany przez X i Y

Strona pozwana: État belge

Pytania prejudycjalne

Czy ustawodawstwo państwa członkowskiego, które pozwala członkom rodziny osoby uznanej za uchodźcę na złożenie wniosku o zezwolenie na wjazd i pobyt jedynie w placówce dyplomatycznej tego państwa, nawet w przypadku, w którym ci członkowie rodziny nie mają możliwości udać się do tej placówki, jest zgodne z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE ⁽²⁾, odczytywanym ewentualnie w powiązaniu z celem tej dyrektywy polegającym na wspieraniu łączenia rodzin, z art. 23 i 24 dyrektywy 2011/95/UE ⁽³⁾, z art. 7 i 24 karty praw podstawowych ⁽⁴⁾ oraz z obowiązkiem zapewnienia skuteczności (effet utile) prawa Unii?

⁽¹⁾ Nazwę niniejszej sprawy stanowi nazwisko fikcyjne. Nie odpowiada ono rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. 2003, L 251, s. 12).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

⁽⁴⁾ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej.

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 listopada 2022 r. w sprawie T-476/22, Asociación Liberum i in./Parlament Europejski i Rada, wniesione w dniu 14 stycznia 2023 r. przez Asociación Liberum i 926 pozostałych wnoszących odwołanie

(Sprawa C-17 P)

(2023/C 104/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Asociación Liberum i 926 pozostałych wnoszących odwołanie (przedstawiciele: adwokaci L.M. Pardo Rodríguez i F. Feliù Pamplona)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

— wydanie wyroku uchylającego postanowienie Sądu z dnia 15 listopada 2022 r., Asociación Liberum i in./Parlament Europejski i Rada (T-476/22, EU:T:2022:714). Jeżeli Trybunał stwierdzi, że stan postępowania na to pozwala, oddalenie zarzutu niedopuszczalności, uznanie skargi za dopuszczalną i przekazanie sprawy Sądowi celem wydania orzeczenia co do istoty, ewentualnie orzeczenie, że sporny środek dotyczy skarżących bezpośrednio przekazanie sprawy Sądowi, aby orzekł w przedmiocie indywidualnego oddziaływania lub połączył tę kwestię z orzeczeniem co do istoty;

- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami poniesionymi przed Sądem;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami poniesionymi w niniejszym postępowaniu;
- przyznanie skarżącym wszelkich innych dodatkowych środków naprawczych uznanych za właściwe pod względem prawnym.

Zarzuty i główne argumenty

1. W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnoszą, że doszło do naruszenia skutecznej ochrony prawnej, zapisanej w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej odczytywanym w związku z art. 126 regulaminu postępowania przed Sądem, oraz że Sąd nie dochował obowiązku uzasadnienia, ponieważ przeinaczył przedmiot skargi, przyjmując, że przedmiot ten odpowiadał „obowiązкови poddania się szczepieniu”, jak wskazano w pkt 4, 8, 7, 9, 10, 11 zaskarżonego postanowienia. W konsekwencji zarzut pierwszy opiera się na naruszeniu prawa wywodzonym z braku ważnej podstawy zaskarżonej decyzji.
2. W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnoszą, że doszło do naruszenia skutecznej ochrony prawnej, zapisanej w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 263 TFUE i art. 19 TUE. i twierdzą, że Sąd nie zinterpretował prawidłowo argumentów poniesionych przez nich w pierwszej instancji. Nikt nie zaprzecza, że art. 263 akapit czwarty TFUE rozszerzył prawo skargi osób fizycznych i prawnych. Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd w sposób bardzo zawężający zinterpretował art. 263 akapit czwarty TFUE i pominął wymogi skutecznej ochrony prawnej.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2023 r. – Królestwo Danii/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-19/23)

(2023/C 104/22)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Danii (przedstawiciele: C. Maertens, M.P. Brøchner Jespersen i J. Farver Kronborg, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2041⁽¹⁾ z dnia 19 października 2022 r. w sprawie adekwatnych wynagrodzeń minimalnych w Unii Europejskiej; oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 1 lit. d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2041 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie adekwatnych wynagrodzeń minimalnych w Unii Europejskiej; oraz
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2041 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie adekwatnych wynagrodzeń minimalnych w Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego żądania głównego strona skarżąca podnosi w pierwszej kolejności, że, przyjmując zaskarżoną dyrektywę, pozwane instytucje uchybiły zasadzie kompetencji powierzonych i działały z naruszeniem art. 153 ust. 5 TFUE. Zaskarżona dyrektywa stanowi bezpośrednią ingerencję w określanie wysokości wynagrodzeń w państwach członkowskich i dotyczy prawa do zrzeszania się, które to dziedziny zgodnie z art. 153 ust. 5 TFUE nie należą do kompetencji prawodawcy Unii.